

HAMONT-ACHEL

“Samen de top bereiken”

Johan en Martha beklimmen Mont Ventoux vier jaar na niertransplantatie

Dag op dag vier jaar geleden kreeg Johan Vos (65) een nier van zijn vrouw Martha Vanherck (65). Vandaag fietsen ze samen de Mont Ventoux op. Dat doen ze met zo'n 100 anderen die ooit een orgaantransplantatie ondergingen en ze bewijzen dat er leven is na een transplantatie.

Lies VANBETS

“Vijf jaar lang heb ik gesukkeld met mijn nieren”, vertelt Johan Vos uit Hamont-Achel. Hij had last van polycystische nieren, of in mensentaal: nierfalen. “Op het einde was het niet meer houdbaar. Ik had geen leven meer. Het kon nog vier tot vijf jaar duren voordat we een nierdonor vonden, en zo lang kon ik niet meer wachten.” Zijn dochter, die als verpleegkundige werkt, kwam met een oplossing. “Zij vertelde dat mijn vrouw donor kon zijn. Die mogelijkheid hebben we meteen gecheckt met de artsen. Martha bleek compatibel en ook gezond genoeg om een nier af te staan.”

Na die vaststellingen twijfelde Martha dan ook geen seconde. “Hij zei altijd al lachend dat hij geen hart meer had, want dat had hij aan mij gegeven. Maar ik het mijne ook aan hem, dus mijn nier kon er nu ook nog wel bij”, lacht de vrouw. Mensen met nierfalen moeten naar de nierdialyse. Die dialyse kan vermeden worden met een orgaandonatie, zoals hier het geval was.

Splinternieuw

“Na de operatie voelde ik mij splinternieuw. Na drie dagen zei ik al tegen de verpleegster: doe mijn kleren maar aan, ik wil gaan werken”, vertelt Johan. Bij zijn vrouw verliep het herstel wat moeizamer. Pas na twee jaar was zij weer de oude. Via de opererende arts leerde het koppel Trans-

Johan en Martha fietsen vandaag de Ventoux op, samen met honderd andere getransplanteerden. FOTO HBVL

Johan zei altijd dat hij geen hart meer had, want dat had hij aan mij gegeven. Maar ik het mijne ook aan hem, dus mijn nier kon er ook nog wel bij

Martha VANHERCK

plantoux kennen. “Hij vertelde ons dat een groep getransplanteerden om de twee jaar de Mont Ventoux beklimt, te voet of met de fiets. Voor mijn nierfalen was ik een echte wielertoerist. Ik vond het heel erg dat ik een tijdlang niet

meer kon fietsen. Ik wilde dan ook meteen graag meedoen.”

Vandaag, exact vier jaar na de operatie, fietst het 65-jarige koppel samen de Mont Ventoux op. Voor Johan is het de tweede keer, voor Martha de eerste. “We trainen al sinds januari. Voor mij was het in het begin heel moeilijk, want ik had nog nooit op een koersfiets gezeten. Bij Johan ging het wat makkelijker, maar tijdens de trainingen wachtte hij wel altijd op mij. Het is ook de bedoeling dat we samen de top bereiken”, vertelt Martha. “Het vieren van vierjaar transplantatie zal voor later op de avond zijn.”

Persoonlijke berg

Met hen fietsen en wandelen ook nog zo'n 100 andere getransplan-

teerden mee in een organisatie van Transplantoux. “De Mont Ventoux staat symbool voor de berg die getransplanteerden tegenkomen in hun leven”, vertelt professor Diethard Monbaliu, beheerder van Transplantoux. “Het is niet de bedoeling dat ze allemaal de top bereiken. Ieder heeft zijn eigen doel: binnen zijn mogelijkheden zijn eigen berg beklimmen.” Ook heel wat familieleden staan hen daarin bij en nemen deel aan de beklimming. “Het is belangrijk om positief nieuws te delen met elkaar. Transplantoux zet getransplanteerden dan ook niet alleen aan om te bewegen, we creëren ook een soort community waarin lotgenoten elkaar terugvinden en kunnen steunen.”